

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera (Política).
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Xavier Garcia

Periodista

Biografies de reusencs

Xavier Ferré Trill (Reus, 1962), doctor en història i en sociologia, màster en estudis superiors de llengua i literatura catalanes i professor del departament de pedagogia de la URV, continua la vella tradició reusenca d'alimentar la bibliografia local amb noves aportacions biogràfiques, com les que, darrerament, ha publicat al voltant de *Pere Cavallé, ciutadania republicana* (Edicions del Centre de Lectura, 2009), *Antoni Correig, entre l'humanisme cristià i la literatura* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2011) i, a finals de 2013, *Ramon Amigó i Anglès, pedagog del territori*, editat també a Publicacions.

IÉS QUE REUS—com a segona ciutat catalana que va ser al segle XIX— va donar molt de si al conjunt de l'economia i la cultura catalanes, fins ara, i amb alts i baixos, com sempre i arreu. En qualsevol cas, en el camp de les arts i les lletres (Fortuny, Tapiró, Gaudí, Ceferí Olivé, els Bofarull, Eduard Toda, Santasusagna, Iglésies, i ja a la postguerra, els Ferrater, Teresa Miquel, Correig, Amorós, Amigó, Murgades i Anguera, entre molts d'altres) i en el de l'agroindústria i el mercenatge (Evarist Fàbregas, Güell i Mercader...), el conjunt humà de la capital del Baix Camp feia i continua fent goig. En el meu pelegrinatge humà, cultural i periodístic per aquestes terres, entre la

serra de Prades i la Mussara i la costa, he conegut tipus sensorials: el músic Guinjoan, de Riudoms (tan lligat a Reus), el poeta i memorialista Xavier Amorós, que ja n'ha repicat 91, i el lingüista Ramon Amigó, també de Reus (1925-2011), que morí fa tres anys.

LA DARRERA APORTACIÓ de Xavier Ferré—amplíssima, tant en contingut socio-històric com en el rastreig dels papers de l'autor— va dedicada, com diem, a Ramon Amigó, poeta, excursionista i pioner dels estudis dels noms de lloc (toponímia) i de persona (onomàstica), des dels anys cinquanta, arreu de Catalunya (al costat sovint de Joan Coromines) i, en particular, a les comarques natal de l'Alt i Baix Camp, Priorat i Ribera d'Ebre, sobre les quals el seu mestratge ha estat indiscutible. Amb pròleg de Joaquim Mallafre, també de la corda reusenca, excel·lent traductor, per si calia

La darrera aportació de Xavier Ferré va dedicada a Ramon Amigó, pioner dels estudis de toponímia i onomàstica des dels anys cinquanta, arreu de Catalunya

recordar-ho, de l'*Ulisses* de Joyce al català, membre de l'Institut d'Estudis Catalans (al qual també va pertànyer Amigó, tot i no tenir estudis acadèmics), la biografia de Ferré—més de 300 denses pàgines— repassa, certament, vida i obra del filòleg reusenca, el situa en el context de l'època, de la postguerra a l'actualitat, dintre l'esforç de reconstrucció del catalanisme polític i la catalanitat cultural en una àrea molt determinada, però més enllà de quedar-s'hi l'autor ens demostra la capacitat d'aquella generació d'estudiosos locals per transcendir l'àmbit propi i anar a la formació d'una xarxa de relacions culturals (en aquest cas, real, presencial i directe), que és, com diu Ferré en la seva imprescindible introducció del volum, la que ha permès "la construcció de la història nacional".

AMB MÉS O MENYS GRAU, després de la guerra, aquesta idea era bàsica a totes les comarques del país, però a Reus i la seva àrea es va realitzar amb un bon equip de supervivents del gran desastre col·lectiu, sempre amb el suport dels principals resistents residents a Barcelona (el gran geògraf reusenca Josep Iglésies, Joan Triadú, Pere Català Roca, Albert Manent, etcètera), amb els quals impulsaren recitals poètics, aplecs patriòtics, recerques lingüístiques pels llocs que es despoblaven, institucions culturals, com el Centre de Lectura de Reus, i edicions de llibres.

La columna

Anna Carreras

Porters anònims

Us heu preguntat mai com es diuen els porters que us donen la benvinguda a l'escola, al museu, a l'hotel o al tanatori? Sovint els conserges són invisibles: hi ha qui ni els veu, ni els saluda, ni els mira als ulls, ni els diu bon dia encara que hi topi cada jornada durant mesos. Per a aquesta subespècie hominoide, els conserges només són la mà que els obre la porta a ells, els importants, els que vénen de fora. Aquesta colla de mal educats haurien de saber que els porters són persones. De debò, us ho juro. Persones que tenen una feina grossa i que en la majoria dels casos que conec la fan amb un somriure als llavis i un vitalisme admirable. Pensem, per exemple, en un conserge d'escola. Posem que es diu Pere Joan. En Pere Joan no és tan sols el se-

Aquesta colla de mal educats haurien de saber que els porters són persones

nyor que obre la porta quatre vegades cada dia perquè la mainada entri i surti del centre escolar. En Pere Joan escombra abans d'obrir, endreça el pati després de l'esbarjo, atén les trucades, acompanya personalment els nens que surten a hores intempestives, desbloca la porta quan sona el timbre i rep el carter, els de l'alimentació, els de la revisió del gas, els familiars que tenen reunió amb els mestres i totes aquelles visites del dia a dia escolar. En Pere Joan és algú amb una vida fora de l'escola: posem que té família i amics, que té somnis i records, que li agrada el mar i fer un cigaló de tant en tant. En Pere Joan no té dos ulls, sinó dos cents. Fa bé la seva feina, és atent i protector. A aquestes altures del text, la colla de mal educats que no saluden els porters ja haurien de tenir el cap cot i s'haurien d'haver adonat que aquella mà que els obre la porta cada dia de la seva vida és un individu molt probablement més complet que no pas ells. O, si més no, amb una existència força més valuosa. I, sobretot, més civilitzada.

EL DIBUIX

Ferré

